

Ögat och känslan skapar charmen från Millesgården

LITTERATUR

Laurent Denimal

I skulptörens park (Carlsson)

Seendet innehåller både magi och mystik och bör uppövas. Den som vill ta en bild av det sedda behöver däremot egentligen ingen märkvärdig utrustning – men en skarp blick. Det senare har fotografen Laurent Denimal. Hans charmiga fotobok "I skulptörens park" är en poetisk bildberättelse om året och livet i Millesgårdens parkanläggning.

Och det behöver kanske poängteras ännu en gång: Det är inte utrustningens tekniska kvalitet det hänger på utan på fotografens öga och känsla. Det bevisar

Laurent Denimal med all önskvärd tydlighet. Bokens samtliga foton är tagna med en gammal risig mellanformatare 6x6 av märket Vredeborsch, typ Felicia, årsmodell 1956.

Det är den som svarar för den lite skevande och sviktande poetiska bildplattformen. För det kanske är just bildernas uppenbart bristande tekniska/optiska kvalitet som laddar dem med en betydligt mer anmärkningsvärd konstnärlig kvalitet och närvaro.

Laurent Denimal vet vad det är han dokumenterar. Utbildad stadsplanerare vid Sorbonne delar han sitt yrkesverksamma liv mellan att vara fotograf och som parkarbetare just på Millesgården.

Parkanläggningen är hans egen bakgård, om uttrycket tillåts, och vilken bakgård sedan. Skulptören Milles villa på Lidingö med parkanläggning och tämligen nybyggt vackert konstgalleri är värt återkommande besök.

Men som parkarbetare vistas Laurent Denimal där året om, även när turistströmmen mer blivit en rännil på vinterhalvåret i detta Carl Milles egenskapade paradiset.

Årstidsväxlingarna, arbetets olika säsonger och tempon, naturen och ljusets sätt att befolka, avfolka och förändra det rumsligt skulpterade, registrerar han känsligt och med stark närvaro via sin Felicia.

Och kanske är det så att det

är hans hemtamhet som ger den gamla kameran den extra optiska kraft den egentligen inte borde ha.

Oavsett om det är parkens intrikata terrasseringarna, Milles vackra och bildmässigt tacksamma skulpturer eller växtlighetens olika årstida skepnader han fångar med kameran, har de en mycket tilltalande ton.

Detta är blommande bildpoesi, frodig eller skönt kärv, och alltid så karaktärsfull – trots eller tack vare denna lilla slitna mellanformatare till kamera i en flashig digital era.

STEFAN NILSON